

А ЧОГО Ж, МОЖНА

Ото пішло, так пішло. Де не повернися, куди не потягнися, скрізь тільки й розмов про село. То не в міру собі хліба залишає, то багато хоче за молоко та м'ясо, то розлінувалося і не в змозі всіх прогодувати в місті. Чого тільки не гомонять. Лишень затихли про створення пріоритету, як завели про землю. І газети, і радіо, і телебачення. На різні лади. Через оту балаканину селянинові хоч на роботу не йди. Втішайся, як то про нього піклуються. І чим більше гомонять, тим глибше переконуюешся, що все йде не з доброго наміру.

Чого так думаю? Бо не раз чув, якщо не вродять зернові, вся наука береться переконувати людей, буцім від хліба люди і повніють, і надривають серце, і наїдають склероз. А як зникло з прилавків магазинів масло,

ковбаси, сало, почали застерігати про небезпеку і від них. Все агітують споживати столові буряки, капусту, мөркву. Щоденно і в необмеженій кількості. Хоч розперожися. Проте ніхто з тих мудрагелів першим не накидається на етолові буряки, а ганяє за куснем тлустої свинини.

Так і тут: на різні голоси репетують про землю, а ніхто її селянинові віддавати не хоче. Раніше руками й ногами впиралися партекрати, а тепер доморощені демократи. І не менш затято. Бо ж віддай селянам землю, а робітникам фабрики та заводи, то чим же вони керуватимуть, що розподілятимуть? Ось і галасують, аби відлякати. Немає і таких законів, щоб відбирати поля в колгоспів і радгоспів та оцасливлювати приватників.

Отже, є вільна і незалежна Україна, є в неї Верховна Рада, а найнеобхіднішого із законів немає. Та й де йому взятися, коли народні парламентарії під час сесій та засідань Верховної Ради лише те й роблять, що тиснуть до мікрофонів і вічок телекамер, аби потішити своїх виборців кучерявим красномовством.

Артисти та й годі. Але від тих інтермедій селянинові не стало легше. Куди не потякнеться — глухий кут. Стук, грюк, бабах. Б'ють його і лежачого. Чим попало й по чому попало, без вибору. Та ще й питають: як посмів не дати достатньо зерна, молока, м'яса, вовни, картоплі, гречки, гороху, цукрових буряків, волокна льону і ще дечого? Хоч ради справедливості слід подякувати й за те, що «дає», і здивуватися селянській ви-

тримці та мужності.

Селяни живучі. Залишаються поміркованими. Он новоспечені фірми, акціонерні товариства, кооперативи разом з державними підприємствами накинудися, аби за безцінь видурити в них продукцію. Заодно намагаються втридорога здерти за добриво, шлеї для коней та колеса для возів, не говорючи вже про трактори та комбайни. Але все ж селяни готуються до весни.

А загалом, чого ж, у селі можна жити. Не вірите? Переселяйтеся з утеплених, забезпечених газом та водою квартир, відривайтеся від ночами освітлених, впорядкованих і підметених вулиць, огороджених клумб і підстрижених живоплотів, скупчених магазинів та обладнаних чужоземною апаратурою поліклінік й лікарень і ще дечого. Приймемо, як рідних. Тоді й самі переконаєтеся, що такі можна. Ми ж живемо. Бачите, ще й жартуємо.

С. НЕГЛЯДЮК.